

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **J.L.**, zast. JUDr. Petrem Niple, advokátem se sídlem Praha 4, Na Pankráci 11/449, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 1057/2a, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **B.L.**, zast. JUDr. Gabrielem Brenkou, advokátem se sídlem Praha 1, Štěpánská 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 2.7.2012 Zn. sp. O-458967, č. j.: O-458967/D27308/2012/ÚPV,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým předseda Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „žalovaný“), zamítl jeho rozklad a potvrdil rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „správní orgán I. stupně“ nebo „Úřad“) ze dne 3.4.2012, č.j. O-458967/54609/2010/ÚPV, jímž byl zamítnut návrh žalobce na prohlášení kombinované ochranné známky č. 312945 ve znění „LOBKOVICZ VINAŘSTVÍ MĚLNÍK“ (dále i jen „napadená ochranná známka“) za neplatnou.

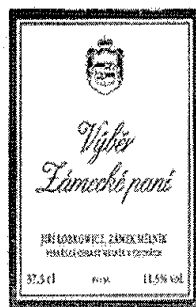
Žalobce nejprve v obecné rovině namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí s tím, že byl tímto rozhodnutím a řízením, které mu předcházelo, zkrácen na svých právech, neboť

napadená ochranná známka ve znění: **LOBKOWICZ VINAŘSTVÍ MĚLNÍK** nemá dostatečnou rozlišovací způsobilost a nedostatečně konkretizuje svého vlastníka; přihlášení, registrace a užívání napadené ochranné známky parazituje na pověsti, známosti a dobrém jménu rodu Lobkowicz a veškerém jeho úsilí vynaloženém v oblasti vinařství v oblasti Mělníka; napadená ochranná známka zasahuje do práv vyplývajících ze starších ochranných známek ve vlastnictví žalobce, konkrétně

obrazové ochranné známky č. 193957 (dále i jen „první namítaná ochranná známka“)

a kombinované ochranné známky č. 193955 (dále i jen „druhá namítaná ochranná známka“).

Žalobce zejména nesouhlasil se závěrem žalovaného, že napadená ochranná známka má dostatečnou rozlišovací způsobilost dle ust. § 4 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (dále jen „zákon o ochranných známkách“), která je dle žalovaného dána jejím originálním grafickým zpracováním. Žalobce namítá, že napadená ochranná známka je vyvedena obecně, bez jakéhokoli originálního prvku a není schopna odlišit vlastníka od ostatních soutěžitelů z rodu Lobkowicz, tedy ani od žalobce, který pod tímto označením a dalšími zaměnitelnými označeními vyrábí a poskytuje shodné výrobky a služby. Sám žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že „spojení slovních prvků ‚Lobkowicz‘, ‚vinařství‘ a ‚Mělník‘ navozuje představu o konkrétní výrobě vína v městě Mělníce, kterou s největší pravděpodobností vlastní či provozuje některý člen rodu Lobkowiczů či je její vlastník či provozovatel s tímto rodem jinak spojen“. Konečně ani grafický prvek - knížecí koruna, která je součástí erbu rodu Lobkowiczů, a je tedy užívána všemi jeho členy, nijak nekonkretizuje, o jakého člena rodu se má jednat. Žalobce proto tvrdil, že napadená ochranná známka nemá dostatečnou rozlišovací způsobilost.

Žalobce dále namítal, že žalovaný porušil zásadu legitimního očekávání, když se v rozporu s ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) bez opodstatnění odchýlil od své předchozí (dle žalobce správné) rozhodovací praxe vyplývající z rozhodnutí týkajících se např. přihlášek ochranných známek zn. sp. O-458968 ve znění „Lobkowiczský vavřínek“ a zn. sp. O-458969 ve znění „Lobkowiczský muškát či z rozhodnutí

zn. sp. O-465192/35477/2009/ÚPV ohledně přihlášky označení „Lobkowiczský sekt“, kde žalovaný výslovně uvedl, že „přihlašovatelka je sice nositelkou příjmení ‚Lobkowicz‘, avšak koncepce napadeného označení nedostatečně poukazuje právě na její osobu. Zahrnuje v sobě odkaz na celý tento rozvětvený šlechtický rod, což celkové znění napadené přihlášky ochranné známky značně zobecňuje, přičemž pěstování a zpracování vinné révy je činností, kterou se tradičně zabývají příslušníci šlechtických rodů....Zveřejněné označení nemá pro shora uvedené výrobky rozlišovací způsobilost, neboť není distinktivní ve vztahu k těmto výrobkům a spotřebitel nebude schopen podle něj rozeznat tyto výrobky od výrobků a služeb jiných subjektů, které je nabízejí pod svým jménem, pokud jsou příslušníkem stejného rodu, a to jakékoliv větve“. Žalobce v tomto smyslu odmítl odůvodnění žalovaného, že tato řízení se týkala výlučně označení slovních, zatímco v případě tomto se jedná o označení kombinované, a to s odkazem na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) T-312/03, dle něhož „pokud je označení složeno z prvku slovního a grafického, slovní prvek je považován za důležitější vzhledem k tomu, že průměrný spotřebitel snadněji odkazuje na zboží vzhledem k jeho názvu, než aby popisoval jeho grafické prvky“. Dominantním prvkem napadené ochranné známky je tedy, dle žalobce, prvek slovní „LOBKOWICZ VINAŘSTVÍ MĚLNÍK“. Jediný grafický prvek – knížecí koruna nadto jen umocňuje dojem, že se jedná o označení spojené se zámekem Mělník, který vlastní rod Lobkowiczů užívající tuto korunu ve svém erbu. Průměrný spotřebitel (jak byl definován např. v rozhodnutí Soudního dvora C-342/97, tj. jako přiměřeně dobře informovaný, všímavý a obezřetný) se přitom, s ohledem na rozsáhlou podnikatelskou činnost členů rodu Lobkowiczů, s jejich výrobky a službami označenými jejich jménem a erbem či knížecí korunou běžně setkává, a tedy si i tento prvek spojí s rodem Lobkowicz. S odkazem na rozsudek Soudního dvora C-210/96, který žalovaný v napadeném rozhodnutí citoval, ale dále se jím neřídil, a dle něhož se při posouzení, zda je označení schopno klamat, musí brát v úvahu pravděpodobné očekávání průměrně informovaného, pozorného a rozumného spotřebitele, žalobce uzavřel, že průměrný spotřebitel se při koupi výrobku označeného napadenou ochrannou známkou bude mylně domnívat, že tento výrobek je původem ze zámku Mělník, kde je historicky provozována výroba vína rodem Lobkowiczů.

Žalobce napadl i právní hodnocení otázky dobré víry ve smyslu ust. § 4 odst. m) zákona o ochranných známkách provedené žalovaným. Žalovaný zhodnotil, že majitelka napadené ochranné známky získala právo užívat příjmení Lobkowicz sňatkem, a nelze jí tedy bránit v jeho užívání. Žalobce však namítl, že v daném případě užití příjmení majitelky ochranné známky zasahuje do jeho práv a oprávněných zájmů a je v rozporu s dobrými mravy dle ust. § 3 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, v rozhodném znění (dále jen „občanský zákoník“) a dále zasahuje do práva na ochranu jeho osobnosti dle ust. § 11 občanského zákoníku, neboť spotřebitelé si spojí výrobky a služby označené napadenou ochrannou známkou s jeho osobou, čímž majitelka napadené ochranné známky narušuje jeho soukromí. Tomu, že přihláška napadené ochranné známky nebyla podána v dobré víře, ale naopak za účelem nepoctivého získání finančního prospěchu a parazitování na pověsti druhého nasvědčuje i to, že v rozhodné době byla přihlašovatelka v rozvodovém řízení s žalobcem. Přihlašovatelka, ač si musela být vědoma užívání nezapsaného označení žalobcem, chtěla si toto označení úmyslně neoprávněně přivlastnit a zajistit si jeho užívání i po skončení manželství. Žalobcův rod přitom provozuje vinařství v Mělníku minimálně od roku 1753. Případné nekvalitní výrobky uvedené na trh pod napadenou ochrannou známkou tak mohou nevratně poškodit dobré jméno žalobce, rodu Lobkowiczů či jimi může být dotčeno právo na jméno Lobkowicz, příp. právo na ochranu projevů osobní povahy.

Žalobce konečně nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že nebyla shledána pravděpodobnost záměny napadené ochranné známky se staršími ochrannými známkami žalobce, tj. s první a druhou namítanou ochrannou známkou. Společným prvkem těchto ochranných známek je obrazový prvek knížecí koruny. Dalšími podobnými prvky kombinovaných ochranných známek jsou slovní prvky „LOBKOWICZ“ a „VINAŘSTVÍ MĚLNÍK/VINAŘSKÁ OBLAST MĚLNÍK“. Podobným prvkem napadené ochranné známky a první namítané ochranné známky je pak prvek hroznu vinné révy odkazující na víno či vinařství a výrazné písmeno „L“ představující první písmeno šlechtického rodu Lobkowicz. Všechny společné a podobné prvky tedy odkazují na rod Lobkowicz a vinařství. Právě vzhledem k tomuto spojení (šlechtického rodu a jeho tradiční výroby vína v dané oblasti) budou průměrní spotřebitelé předpokládat, že výrobky takto označené pocházejí od téhož výrobce (viz např. rozhodnutí Soudního dvora C-39/97). Napadená ochranná známka je tedy klamavá, neboť není schopna rozlišit majitelku od žalobce, který již pod tímto označením a dalšími zaměnitelnými označeními (např. „Lobkowiczské zámecké vinařství“, „Zámecké vinařství Jiřího Lobkowicze Mělník“, „Vinařství Lobkowicz na Mělníku“, „Lobkowiczské vinařství Mělník“) vyrábí a poskytuje shodné výrobky a služby na relevantním trhu.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že při vydání napadeného rozhodnutí postupoval standardním způsobem, v souladu s judikaturou evropských soudů, nepřekročil meze správního uvážení ani neporušil zákon či principy logiky a všechny své závěry detailně odůvodnil.

Žalobcova opakující se argumentace vychází v zásadě pouze z toho, že napadená ochranná známka parazituje na pověsti a známosti rodu Lobkowicz a že spotřebitel si spojí výrobky označené napadenou ochrannou známkou s osobou žalobce, který uvádí na trh shodné výrobky pod shodným označením a dalšími zaměnitelnými označeními. Žalovaný však podotkl, že majitelka napadené ochranné známky patří do rodu Lobkowicz a má právo na užívání tohoto (svého) jména, na čemž nic nemění ani rozvod jejího manželství s žalobcem. Nesouhlas jednoho rodinného příslušníka s tím, aby jiný rodinný příslušník použil své příjmení v ochranné známce, není bez dalšího důvodem prohlášení této ochranné známky za neplatnou, přičemž návrh na prohlášení neplatnosti ochranné známky z tohoto důvodu [§ 7 odst. 1 písm. h) zákona o ochranných známkách] ani nebyl podán. Žalobcovi námitky z důvodu parazitování na známosti rodu Lobkowiczů jsou tak zcela zmatečné. Žalovaný se dále zabýval i žalobcovým tvrzením, zda napadená ochranná známka parazituje na dobrém jménu staršího označení, ať už zapsaného nebo nezapsaného, užívaného žalobcem. Žalovaný se v této souvislosti v napadeném rozhodnutí (str. 8) vypořádal s dokumenty předloženými žalobcem, avšak dospěl k závěru, že z nich nevyplývá, že by žalobce dříve užíval označení shodné s napadenou ochrannou známkou. Používání dalších označení zaměnitelných s napadenou ochrannou známkou (jak na ně bez dalšího odkazuje v žalobě) z tvrzení žalobce nevyplývalo. Námitky žalobce v tomto rozsahu byly pravomocně zamítnuty již v řízení před zápisem napadené ochranné známky do rejstříku, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 24.6.2010, z důvodu, že žalobce neprokázal, že by taková označení skutečně užíval. Tvrzení žalobce, že napadená ochranná známka bude spotřebiteli považována za jeho ochrannou známku, protože již dříve na trhu používal označení s ní shodná nebo zaměnitelná, nemají oporu ve spise.

U dvou namítaných dříve zapsaných ochranných známek žalobce žalovaný neshledal existenci pravděpodobnosti záměny s napadenou ochrannou známkou ve smyslu ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách.

K námitce zásahu do dobrého jména žalovaný uvádí, že žalobce nevymezuje, které konkrétní označení by mělo mít dobré jméno, ale argumentuje jen abstraktní známostí rodu Lobkowiczů, což není důvodem pro zneplatnění napadené ochranné známky. Žalobce nijak neprokázal, že by napadená ochranná známka zasahovala do práv k jakémukoli staršímu označení náležejícímu žalobci.

S námitkou, že napadená ochranná známka nemá dostatečnou rozlišovací způsobilost, se žalovaný podrobně vypořádal na stranách 10-13 napadeného rozhodnutí. Napadená ochranná známka je známkou kombinovanou, je tedy chráněna její celková kompozice a grafické provedení, které se kromě nedistinktivních slovních prvků („VINAŘSTVÍ MĚLNÍK“) skládá i z figurativního prvku korunky a výrazu „LOBKOWICZ“, které samy o sobě nemají popisný vtaž k předmětným výrobkům a službám. Napadená ochranná známka má proto jako celek dostatečnou rozlišovací způsobilost. Žalovaný vyzdvihl, že z ochranné známky nemusí být patrný přímý vztah ke konkrétní osobě vlastníka (jak mylně dovozuje žalobce), spotřebitelé často ani nemusí vědět, kdo je konkrétním vlastníkem té které ochranné známky. Pro distinktivnost ochranné známky postačí, že je schopna rozlišit výrobky či služby pocházející z jednoho obchodního zdroje od výrobků či služeb z obchodního zdroje jiného. Pokud se týká žalobcova odkazu na evropskou judikaturu, dle níž mají slovní prvky označení větší dopad na spotřebitele než prvky obrazové, žalovaný uvedl, že tato zásada je aplikována při posuzování existence pravděpodobnosti záměny mezi označeními, nikoli při posuzování rozlišovací způsobilosti označení. Dřívější rozhodnutí správního orgánu I. stupně, na něž žalobce rovněž odkázal, se týkala slovních ochranných známek, a jejich závěry proto nelze bez dalšího vztáhnout na toto řízení, které se týká ochranné známky kombinované. I s touto žalobcovou argumentací se již žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal.

Žalovaný dále odmítl závěr žalobce o nedobré víře při přihlašování napadené ochranné známky ve smyslu § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách. Majitelka napadené ochranné známky rozvodem s žalobcem neztratila právo užívat své příjmení, z dokumentů předložených žalobcem nadto vyplývá, že se na obchodu s vínem, provozovaným rodinou Lobkowicz, sama značnou měrou podílela (viz strana 14 napadeného rozhodnutí). K žalobcovu tvrzení, že majitelka napadené ochranné známky jako manželka žalobce nebyla při přihlášení v dobré víře, neboť musela vědět o užívání nezapsaných označení žalobcem, žalovaný pouze zopakoval, že žalobce nespécifikoval, o jaká konkrétní nezapsaná označení by se mělo jednat, a ani během předchozího řízení o námitkách se neprokázalo, že by žalobce jakákoli taková označení, zapsaná i nezapsaná, užíval.

K žalobcovým odkazům na zásah do jeho práv dle ust. § 3 odst. 1 a § 11 občanského zákoníku žalovaný uvedl, že tyto argumenty žalobce neuvedl během správního řízení a nemůže tedy na nich zakládat žalobu. Kromě toho, k závěru vyplývajícímu z této argumentace, tj. že si spotřebitelé napadenou ochrannou známku spojí s osobou žalobce, se již žalovaný vyjádřil výše.

Ohledně pravděpodobnosti záměny napadené ochranné známky s první a druhou namítanou ochrannou známkou žalobce žalovaný plně odkázal na napadené rozhodnutí (strana 15-22), v němž detailně popsal důvody, na jejichž základě dospěl k závěru o neexistenci pravděpodobnosti záměny. Žalobce v žalobě neuvedl žádné nové důvody, které by v napadeném rozhodnutí již nebyly vypořádány. Posouzení existence pravděpodobnosti záměny bylo provedeno standardním způsobem, v souladu se zákonem i se zavedenou praxí, a to z hlediska vizuálního, fonetického i sémantického. V této souvislosti žalovaný závěrem upozornil na rozporuplnost a zjevnou účelovost argumentace žalobce, který nejprve považoval výrazy „LOBKOWICZ“ a „VINAŘSTVÍ MĚLNÍK“ a vyobrazení korunky v napadené ochranné známce za zcela nedistinktivní, avšak následně dovodil zaměnitelnost napadené ochranné známky s jeho staršími ochrannými známkami právě z důvodu těchto (dle

něj zcela nedistinktivních) prvků, tj. z podobného ztvárnění korunky, resp. z obsazení slovních prvků „LOBKOWICZ“ a „MĚLNÍK“.

Z výše uvedených důvodů s ohledem na to, že napadeným rozhodnutím nebyl porušen zákon ani překročeny meze správního uvážení, žádal žalovaný, aby soud žalobu zamítl.

V replice žalobce zrekapituloval a doplnil svou argumentaci z žaloby a zdůraznil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neopodstatněně zpochybnil kvalitativní i kvantitativní hodnotu řady důkazů předložených žalobcem, provedl jejich chybné hodnocení, příp. se jimi nezabýval, zároveň se výrazně odchýlil od své dosavadní konstantní rozhodovací praxe a praxe soudní.

Majitelka napadené ochranné známky, která byla jako osoba zúčastněná na řízení označena žalobcem a k výzvě soudu výslovně oznámila, že bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, se ve věci samé nevyjádřila.

Soud o věci jednal a rozhodl bez nařízení ústního jednání, postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), neboť účastníci takový postup akceptovali.

Soud neprovedl důkaz listinami označenými žalobcem v podané žalobě (příloha), neboť jsou součástí spisového materiálu, který si soud od žalovaného vyžádal a z něhož při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí vychází.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 1 zákona o ochranných známkách může být ochrannou známkou za podmínek stanovených tímto zákonem jakékoliv označení schopné grafického znázornění, zejména slova, včetně osobních jmen, barvy, kresby, písmena, číslice, tvar výrobku nebo jeho obal, pokud je toto označení způsobilé odlišit výrobky nebo služby jedné osoby od výrobků nebo služeb jiné osoby.

Podle § 4 písm. b), m) zákona o ochranných známkách se do rejstříku nezapíše označení,

b) které nemá rozlišovací způsobilost,

m) jestliže je zjevné, že přihláška ochranné známky (dále jen "přihláška") nebyla podána v dobré víře.

Podle § 7 odst. 1 písm. a), písm. k) zákona o ochranných známkách se přihlašované označení nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen "námítky")

a) vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou,

k) tím, kdo je dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře.

Podle § 32 odst. 1, 3 zákona o ochranných známkách Úřad v řízení zahájeném na návrh třetí osoby nebo z vlastního podnětu prohlásí ochrannou známku za neplatnou, pokud byla zapsána v rozporu s § 4 nebo § 6. Úřad prohlásí ochrannou známku za neplatnou rovněž v řízení zahájeném na návrh osoby uvedené v § 7 a z důvodů v tomto ustanovení uvedených.

Podle § 2 odst. 4 správního řádu dbá správní orgán, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Soud o věci uvažil takto:

Podstatou sporu je, zda správní orgány správně posoudily, že napadená ochranná známka má rozlišovací způsobilost, její přihláška byla podána v dobré víře a že neexistuje pravděpodobnost záměny napadené ochranné známky s namítanými ochrannými známkami žalobce. Dále, zda se správní orgány dopustily porušení procesní zásady legitimního očekávání při rozhodování ve skutkově obdobných případech a zda je žalobou napadené rozhodnutí řádně odůvodněno.

Ke vzneseným žalobním bodům z obsahu spisového materiálu, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jakož i písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplynulo, že na základě Přihlášky ochranné známky B.L. (dále též „přihlašovatelka“) s datem práva přednosti ode dne 12.5.2008 č. O-458967, byla dne 7.7.2010 Úřadem zapsána kombinovaná

LOBKOWICZ

ochranná známka č. přihlášky: 458967, č. zápisu: 312945, ve znění: **VINAŘSTVÍ MĚLNÍK**, a to pro seznam výrobků a služeb zařazených do tříd podle mezinárodního třídění výrobků a služeb: (32) nealkoholické nápoje; (33) alkoholické nápoje pocházející z oblasti Mělníka; (43) stravování a podávání nápojů.

Žalobcovy námitky proti zápisu této ochranné známky z důvodů dle ust. § 7 odst. 1 písm. g), h), k) zákona o ochranných známkách podané dne 17.3.2009 byly zamítnuty rozhodnutím Úřadu ze dne 7.9.2009, č.j. O-458967/26199/2009/ÚPV s tím, že žalobce ani předloženými listinami neprokázal, že namítaná nezapsaná označení byla užívána v obchodním styku ve vztahu k jeho fyzické osobě a že překonala tzv. místní dosah; že přihlašovatelka má právo užívat své příjmení nabyté v souladu s právem a dobrými mravy, a to i s ohledem na dlouholeté společné podnikání přihlašovatelky a žalobce v rámci jedné společnosti s předmětem činnosti, který koliduje s přihlašovými výrobky; a že nedobrá víra přihlašovatelky nebyla shledána v tom, že v rámci přihlášky ochranné známky použila své příjmení ani v tom, že se chtěla stát vlastnící předmětné ochranné známky, aby tak zajistila možnou kontinuitu své vlastní dřívější obchodní činnosti i po zániku manželství.

Podáním z 6.10.2009 podal žalobce dle § 24 zákona o ochranných známkách připomínky k registraci přihlášeného označení č. 458967 a to z důvodů dle ust. § 4 písm. b), m) zákona o ochranných známkách a podáním ze 7.10.2009 rozklad do rozhodnutí Úřadu ze dne 7.9.2009, č.j. O-458967/26199/2009/ÚPV, v němž v zásadě uplatnil tytéž důvody jako při vznesení námitek.

Úřad připomínky neshledal důvodnými, neboť dospěl k závěru, že napadené označení jako celek má dostatečnou rozlišovací způsobilost, je schopno individualizovat výrobky a služby přihlašovatelky a odlišit je od produktů ostatních soutěžitelů na trhu, a dále že v připomínkách podaných dle ust. § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách žalobce uplatnil důvod soukromoprávní [odpovídající dikci ust. § 7 odst. 1 písm. k) případně g) zákona o ochranných známkách] a nikoli důvod veřejnoprávní, přičemž však zákon o ochranných známkách v § 24 odst. 3 připomínky z důvodů podle § 7 nepřipouští.

Rozklad do rozhodnutí o námitkách z důvodů dle ust. § 7 odst. 1 písm. g), h), k) zákona o ochranných známkách byl zamítnut a rozhodnutí o námitkách bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 24.6.2010, č.j. O-458967/56039/2009/ÚPV, v němž žalovaný rozvinul a doplnil argumentaci Úřadu z rozhodnutí o zamítnutí námitek, když se v souvislosti s námitkou dle § 7 odst. 1 písm. g) zejména podrobně zabýval jednotlivými žalobcem předloženými listinami, u nichž konstatoval, že nejsou schopny prokázat žalobcovo tvrzení o užívání dřívějších nezapsaných označení (podobných či shodných s napadenou ochranou známkou) v obchodním styku, která by překonala tzv. místní dosah; ohledně námitek dle § 7 odst. 1 písm. h) zákona o ochranných známkách neshledal dotčení žalobcova práva na jméno a na ochranu projevů osobní povahy, neboť zopakoval, že přihlašovatelka užívá příjmení Lobkowicz oprávněně; k námitce dle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách uzavřel, že z předložených důkazů nebylo možno dovodit, že by přihlašovatelka podáním přihlášky ochranné známky měla v úmyslu parazitovat na dobré pověsti žalobce, neboť je sama nositelkou příjmení Lobkowicz a co se týče dřívějšího nezapsaného označení „Zámek Mělník & vinné sklepy Jiřího Lobkowicz“, toto užívala spolu se žalobcem od roku 1994 jako spoluvlastník a jednatel dané obchodní společnosti.

Podáním z 19.10.2010 podal žalobce dle § 21 odst. 1, 3 zákona o ochranných známkách návrh na neplatnost namítané ochranné známky z důvodu dle § 4 písm. b), m) a § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, v němž argumentoval obdobně jako v podané žalobě.

Návrh na neplatnost namítané ochranné známky byl zamítnut rozhodnutím Úřadu ze dne 3.4.2012, č.j. O-458967/54609/2010/ÚPV, v němž Úřad konstatoval, že první namítaná ochranná známka byla přihlášena dne 8.8.1995 a zapsána dne 26.9.1996 pro seznam výrobků a služeb zařazených do tříd podle mezinárodního třídění výrobků a služeb: (42) opatrování, příprava a prodej jídel a nápojů zejména v restauracích, druhá namítaná ochranná známka byla přihlášena dne 8.8.1995 a zapsána dne 26.9.1996 pro seznam výrobků a služeb zařazených do tříd podle mezinárodního třídění výrobků a služeb: (33) víno.

Při hodnocení rozlišovací způsobilosti napadeného označení odkázal na své závěry uvedené ve sdělení o výsledku posouzení připomínek ze dne 24.6.2010. Napadená ochranná známka je označením kombinovaným, jehož rozlišovací způsobilost spočívá v originalitě grafického zpracování, spotřebitele zaujme výrazný nápis „LOBKOWICZ“ dotvořený obrazovým prvkem stylizované na vrcholu uzavřené koruny se zeměkoulí s křížem; menší, stejně graficky stylizované slovní spojení „VINAŘSTVÍ MĚLNÍK“, bude chápáno jako informace o původu vín. Označení není ani klamavé, neboť obsahuje příjmení přihlašovatelky a je charakteristické pro víno pěstované na jejích vinicích.

K důvodu dle § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách Úřad uvedl, že zjevnost nedostatku dobré víry přihlašovatelky při provádění průzkumu přihlášky nebo plynoucí z argumentů a důkazů podaných v připomínkách nebyla shledána, přihlašovatelka se sňatkem s žalobcem od roku 1988 stala příslušnicí rodu Lobkowicz, z předloženého důkazu - publikace „vinařství Lobkowiczů na Mělníku“ mimo jiné vyplynulo, že obrazové materiály v textu byly použity ze soukromého archivu B. a L.L., poděkování patří i B.L. Připomínky žalobce v tomto směru byly navíc vyhodnoceny jako naplňující dikci § 7 odst. 1 písm. k), příp. písm. g) zákona o ochranných známkách, neboť se týkaly výhradně starších soukromých práv žalobce, nikoli absolutních důvodů zápisné nezpůsobilosti.

Jako nerelevantní byl odmítnut i žalobcův odkaz na dříve nezapsané ochranné známky zn. sp. O-458968 ve znění „Lobkowiczský vavřinec“, zn. sp. O-458969 ve znění „Lobkowiczský muškát“, neboť tato označení byla ve vztahu k přihlášeným výrobkům nedistinktivní.

Úřad se dále zabýval návrhem z důvodů dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách. Pro daný případ nejdříve vymezil eurokonformním způsobem pojem „průměrný

spotřebitel“; dále zjištěnou shodnost/podobnost výrobků a služeb napadené ochranné známky a namítaných ochranných známek neshledal důvodem pro prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou, neboť zároveň neshledal shodnost či podobnost srovnávaných označení samých, a to na základě podrobně provedeného rozboru všech předmětných ochranných známek a jejich srovnání z hlediska vizuálního, fonetického (vyjma první namítané ochranné známky, která je pouze obrazová) a sémantického. Za společný jednotící prvek všech označení považoval obrazový prvek koruny, za sémanticky podobné prvky pak u napadené ochranné známky a první namítané ochranné známky obrazový prvek hroznu vinné révy patrně navozující jistý vztah k vínu či vinařství a u druhé namítané ochranné známky slovní prvky „LOBKOVICZ“ a „VINAŘSTVÍ MĚLNÍK/VINAŘSKÁ OBLAST MĚLNÍK“. Ohledně první namítané ochranné známky a napadené ochranné známky pro zcela odlišný zřetel vjem při odlišných dominantních prvcích neshledal vizuální podobnost; významovou podobnost (hrozen x „VINAŘSTVÍ“) nepovažoval za rozhodující, neboť ve vztahu k zapsaným výrobkům vykazuje popisné znaky. Napadená ochranná známka a druhá namítaná ochranná známka jsou vizuálně i foneticky rovněž zcela odlišné, s jinými dominantními slovními i grafickými prvky (horizontální orientace, dominantní slovo „LOBKOWICZ“ x výrazná svislá orientace a dominantní slova „Výběr Zámecké paní“); sémantickou podobnost těchto známek lze vysledovat pouze, pokud budou spotřebitelem vnímány drobným písmem ztvárněné další slovní prvky druhé namítané ochranné známky „JIŘÍ LOBKOWICZ, ZÁMĚK MĚLNÍK VINAŘSKÁ OBLAST MĚLNÍK V ČECHÁCH“, i v tomto případě by se však jednalo o pouhý odkaz na zeměpisný původ výrobku a rozvětvený šlechtický rod, tj. o prvky bez větší distinktivnosti. Úřad přitom vycházel z toho, že ochranné známky působí na průměrného spotřebitele vždy jako celek, když jeho pozornost je zásadně soustředěna na dominantní identifikující prvky, kromě jejich nepodobnosti je na první pohled patrná i diametrálně odlišná celková kompozice srovnávaných označení, spočívající v různém grafickém provedení písma, v námětu a stylizaci grafických a obrazových prvků. Úřad uzavřel, že předmětná označení působí dostatečně odlišným dojmem, aby je průměrný spotřebitel od sebe spolehlivě rozeznal a na příslušném segmentu trhu byl schopen správně určit původ jimi označených výrobků či služeb.

Proti tomuto rozhodnutí Úřadu podal žalobce podáním z 24.4.2012 rozklad, který odůvodnil opět obdobně, jako podanou žalobu, zejména nesouhlasil se závěrem Úřadu, že dominantní slovní prvek napadené ochranné známky „LOBKOWICZ“ s prvkem obrazovým zajišťuje v daném případě rozlišovací způsobilost, poukázal na to, že použití knížecí korunky naopak navozuje dojem spojení se šlechtickým rodem žalobce, a uzavřel tím, že nedobrou vůli přihlašovatelky lze dovodit z toho, že jako žalobcova manželka si musela být vědoma jím užívaných dřívějších podobných označení a dobré pověsti daného šlechtického rodu ve vinařství v Mělníku.

Napadeným rozhodnutím ze dne 2.7.2012, č.j. O-458967/D27308/2012/ÚPV žalovaný zamítl žalobcův rozklad a rozhodnutí Úřadu ze dne 3.4.2012, č.j. O-458967/54609/2010/ÚPV potvrdil. Žalovaný stejně jako Úřad nejprve vymezil průměrného spotřebitele, jehož optikou je třeba na rozlišovací způsobilost označení jako celku nahlížet a poté provedl velmi pečlivý a podrobný rozbor a následně srovnání napadené a namítaných ochranných známek, a to z hlediska vizuálního, fonetického i sémantického.

Při zkoumání rozlišovací způsobilosti napadené ochranné známky vyšel z toho, že označení je nutno vždy posuzovat nejen s ohledem na distinktivitu jednotlivých prvků, ale v případě kombinované ochranné známky, kterou lze používat pouze v dané konkrétní podobě, i s ohledem na jejich vzájemnou kombinaci, použité graficky stylizované písmo, rozvržení a velikost jednotlivých prvků. Z těchto důvodů konstatoval dostatečnou rozlišovací způsobilost napadené ochranné známky, jak ve vztahu k výrobkům a službám, pro něž byla zapsána (nedistinktivní slovní prvky byly doplněny o další slovní a obrazový prvek a dále

graficky zpracovány), tak i ke svému vlastníkov, který jejím zapsáním nezískal výlučná práva k označení „LOBKOWICZ“ jako takovému, ale pouze v konkrétní grafické podobě a v určitém velikostním a grafickém rozvržení v kombinaci s obrazovým prvkem a dalšími slovními prvky.

Z týchž důvodů shledal nepřiléhavými i žalobcovy odkazy na odchýlení od dřívější rozhodovací praxe Úřadu (příhlášky ochranných známek „Lobkowiczský vavřínek“, „Lobkowiczský muškát“, „Lobkowiczský sekt“), neboť v těchto případech se, na rozdíl od napadené ochranné známky, jednalo o označení pouze slovní vykazující k přihlašovaným výrobkům znaky druhovosti, které by po zápisu opravňovala vlastníka k užívání přídavného jména „Lobkowiczský“ doplněného o nedistinktivní druhové označení v jakémkoli grafickém či barevném provedení a tím k případnému vyloučení ostatních členů daného rodu z užívání tohoto rodového přívlastku společně s druhem vína pro chráněné výrobky.

Žalovaný dále z okolností podání přihlášky, vlastního vyobrazení napadené ochranné známky, ani po zvážení žalobcem předložených důkazů nedospěl k závěru o zjevné nedobré víře přihlašovatelky podle ust. § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách, když zopakoval, že tato užívá příjmení Lobkowicz po právu a v řízení bylo prokázáno, že se dlouhodobě aktivně podílela na provozování vinařství tohoto šlechtického rodu v Mělníku.

V rámci přezkoumání existence pravděpodobnosti záměny mezi napadenou ochrannou známkou a oběma namítanými ochrannými známkami dospěl žalovaný k závěru, že napadená ochranná známka a první namítaná ochranná známka mají pouze velmi podobně zpracovaný heraldický motiv koruny, všechny ostatní prvky včetně celkového tvaru a grafického zpracování se výrazně odlišují; liší se i z fonetického hlediska, když první namítaná ochranná známka pravděpodobně nebude vyslovována, příp. bude vyslovována pouze hláska „el“; významově by průměrný spotřebitel první namítanou ochrannou známkou vnímal nejspíše pouze jako tři nesouvisející obrazové motivy a bez dalších údajů by zejména vůbec nemusel dojít k závěru, že druhý vyobrazený prvek je písmeno „L“, nadto, že se jedná o první písmo šlechtického rodu Lobkowicz, obrazec vinného hroznu pak vykazuje ve vztahu k nosným výrobkům a službám popisné znaky. U druhé namítané ochranné známky žalovaný shledal jako zásadní zcela jiný výrazný celkový tvar a jako dominantní pak slovní prvky „Výběr Zámecké paní“, proto konstatoval vizuální nepodobnost a neshodnost s napadenou ochrannou známkou; liší se rovněž i výslovnost těchto označení, která odpovídá jejich slovnímu zápisu („Lobkowicz“ x „Výběr zámecké paní“); pouze sémanticky jsou označení podobná, když odkazují na výrobu vína v lokalitě Mělníka prováděných zřejmě členy rodu Lobkowicz nebo ve spojitosti s nimi; žalovaný v tomto rozsahu dospěl k závěru, s ohledem na to, že se jedná o známky kombinované, o jejich celkové nepodobnosti a neshodnosti. Žalovaný tedy ve shodě s Úřadem neshledal na straně spotřebitelské veřejnosti existenci pravděpodobnosti záměny napadené ochranné známky a ochranných známek namítaných. Závěrem žalovaný podotkl, že dřívější užívání jiných označení, s nimiž by byla napadená ochranná známka zaměnitelná, žalobce v řízení neprokázal, kromě toho uplatněný důvod dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách se vztahuje pouze na starší zapsané ochranné známky.

Soud předně konstatuje, že ve všem níže uvedeném vycházel z definice ochranné známky, jak je uvedena v § 1 zákona o ochranných známkách. Ochrannou známkou je ve smyslu tohoto ustanovení jakékoli označení schopné grafického znázornění (zejména slova, včetně osobních jmen, kresby), pokud je způsobilé odlišit výrobky nebo služby jedné osoby od výrobků nebo služeb osoby jiné. Účelem ochranných známek tedy je rozlišení výrobků a služeb různých poskytovatelů.

Rozhodující pro posouzení, zda je konkrétní ochranná známka schopna plnit tento účel (tzn. pro posouzení rozlišovací způsobilosti, jakož i případné zaměnitelnosti ochranné známky) je, i s ohledem na ustálenou judikaturu Soudního dvora, hledisko průměrného

spotřebitele (viz rozsudky Soudního dvora C-251/95, C-210/96). Soud proto bral v úvahu vnímání průměrně informovaného, pozorného a rozumného spotřebitele, tj. spotřebitele s obvyklým přehledem, běžnou orientací na trhu a průměrnými geografickými a jazykovými znalostmi, kterému jsou předmětné výrobky nebo služby určeny. V tomto rozsahu se ztotožnil s žalovaným, který v napadeném rozhodnutí správně definoval okruh těchto průměrných spotřebitelů s ohledem na druh výrobků a služeb, pro něž byla přihlášena napadená ochranná známka (nealkoholické nápoje, alkoholické nápoje pocházející z oblasti Mělníka, stravování a podávání nápojů), resp. ochranné známky namítané (opatřování, příprava a prodej jídel a nápojů zejména v restauracích; víno) jako zaprvé běžnou širokou spotřebitelskou veřejnost, která obvykle tvoří klientelu zejména v restauracích a jiných stravovacích zařízeních a která konzumuje pokrmy a nealkoholické nápoje a při zohlednění věku i nápoje alkoholické; a za druhé spotřebitele konzumující zejména víno, příp. zabývající se prodejem/distribucí s tím souvisejících výrobků či služeb.

Soud konečně vyšel, veden rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 37/2011-154, z toho, že posouzení pravděpodobnosti záměny ochranných známek je věcí výkladu příslušného neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na ve věci zjištěný skutkový stav. Správní uvážení se neuplatní. Soud proto závěry správního orgánu o těchto otázkách přezkoumal v rámci žalobních námitek v plném rozsahu.

První žalobcovu námitku o nedostatečné rozlišovací způsobilosti napadené ochranné známky dle ust. § 4 písm. b) zákona o ochranných známkách shledal soud nedůvodnou. Rozlišovací způsobilost (distinktivita) ochranné známky je, přes určitou inherentní subjektivitu hodnocení, zákonnou podmínkou zápisu ochranné známky, a proto musí být vyhodnocena na základě objektivních a přezkoumatelných kritérií při vědomí výrobků a služeb, pro které je ochranná známka zapsána. Rozlišovací způsobilost ochranné známky musí zabezpečit, že tato bude schopna individualizovat zboží/službu, kterou označuje, od zboží/služby jiné (příp. označené jinou ochrannou známkou) tak, že průměrný spotřebitel si ji dle svého vnímání bude schopen zapamatovat, vybavit a i v budoucnu spojit s jím požadovaným výrobkem/službou a odlišit tak tento výrobek/službu od výrobků/služeb z jiných zdrojů. Proto nelze samostatně zapsat označení pouze druhová, popisná či běžná v obvyklém jazyce, zejména údaje o druhu, původu, jakosti, kvalitě předmětných výrobků, názvy písmen, číslic, běžné geometrické tvary. Soud přisvědčuje žalobci, jak však v obecné rovině konstatoval i žalovaný, že jednotlivé slovní prvky napadené ochranné známky - „LOBKOWICZ“ a zejména „VINAŘSTVÍ“ a „MĚLNÍK“ mají, vzhledem ke svému popisnému charakteru (když významově si spotřebitel tuto ochrannou známku s největší pravděpodobností spojí s výrobky z oblasti vinařství provozovaného zřejmě členem šlechtického rodu Lobkowiczů, či ve spojitosti s ním, ve městě Mělníku), nižší distinktivitu a jednotlivě, samy o sobě, by k zajištění rozlišovací způsobilosti nepostačovaly. To nakonec plyne i z ustálené rozhodovací praxe žalovaného a správního orgánu I. stupně, dle níž nebyla zapsána označení „Lobkowiczský vavřínek“, „Lobkowiczský muškát“, „Lobkowiczský sekt“, neboť v těchto případech se u výhradně slovního označení ve vztahu k přihlašovaným výrobkům jednalo o označení vykazující znaky druhovosti, která by dále v jakékoli obdobné písemné formě znemožnila užívat rodinné příjmení a druhové označení vín ostatním členům rodu. Daný případ je však odlišný, neboť napadená ochranná známka je známkou kombinovanou, tzn., že obsahuje další obrazový prvek (koruna) a je tvořena ve specifickém jedinečném designu (horizontální tvar do obdélníku, nejvýraznější umístění prvku „LOBKOWICZ“, umístění prvku koruny nad tento nápis a ostatních slovních prvků pod něj, velké tiskací písmo s patkami). Právě na tento design označení je pak třeba nahlížet jako na celek obsahu i formy ochranné známky. Dále lze přisvědčit žalovanému, že nosným rozlišovacím prvkem, na který se bude soustředit spotřebitel, a o němž lze důvodně

předpokládat, že se běžnému spotřebiteli vybaví a umožní mu orientaci na dané výrobky/služby a jejich původce, je výrazně zpracovaný slovní prvek „LOBKOWICZ“ (i z fonetického hlediska v zásadě totožně vyslovovaný), doplněný v daném grafickém rámci obrazovým prvkem koruny. Grafický design napadené ochranné známky je dostatečně originální, přičemž za originální je nutno považovat označení jedinečné, individualizující, do té doby nepoužité, nikoli graficky složité či jinak náročné zpracovatelné, jak dovozuje žalobce. Soud má proto závěr žalovaného o dostatečně distinktivitě napadené ochranné známky za správný. Celkové pracování napadené ochranné známky, její tvar, písmo a umístění jednotlivých prvků je v jejich souhrnu dostatečně originální a běžný spotřebitel bude na jejím základě schopen odlišit s ní spojené zboží/poskytované služby od obdobných výrobků/služeb jiných poskytovatelů (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 84/2012-23). Soud proto posouzení rozlišovací způsobilosti provedené správními orgány považuje za správné. Správní orgány se ani bezdůvodně neodchýlily od ustálené správní praxe (§ 2 odst. 4 správního řádu), když z výše uvedeného plyne, že žalobcův odkaz na dříve nezapsané ochranné známky (pouze slovní) není případný. Soud rovněž v grafickém znázornění napadené ochranné známky neshledal její namítanou klamavost, když její majitelka legálně užívá své příjmení Lobkowicz (přičemž se členem tohoto šlechtického rodu skutečně stala) a v řízení bylo prokázáno, že se vinařstvím v Mělníku dlouhodobě zabývá, což nakonec žalobce nijak nerozporoval. Ze zapsaného znění ochranné známky ani nelze dovodit, že si výrobky jí označené průměrný spotřebitel, vzhledem ke známosti rodu Lobkowicz ve vinařství, spojí s výrobky žalobce původem ze zámku Mělník, neboť žádný prvek napadené ochranné známky jednotlivě ani označení jako celek neodkazuje přímo na osobu žalobce, na zámek v Mělníci či zámecké vinařství. Spojení napadené ochranné známky a zámeckého vinařství Lobkowiczů, dle názoru soudu, nelze dovozovat ani z užití obrazového prvku koruny, neboť tento prvek v napadené ochranné známce na průměrného spotřebitele působí více jako prvek dekorativní, doplňující dominantní slovní prvek „LOBKOWICZ“, přičemž u běžného spotřebitele nelze očekávat, že by právě tento typ koruny rozpoznal jako část erbu konkrétního šlechtického rodu.

K žalobní námitce nedostatku dobré víry při podání přihlášky napadené ochranné známky soud zejména uvádí, že okolnosti, zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci (starší) ochranné známky namítatele (zde žalobce), příp. zda přihlášením ochranné známky přihlašovatelem došlo k poškození (práv) namítatele, jsou okolnosti zjišťované při zkoumání dobré víry dle ust. § 7 odst. 1 písm. k). Žalobcovy námitky proti zápisu ochranné známky z těchto důvodů byly již dříve zamítnuty rozhodnutím Úřadu ze dne 7.9.2009, č.j. O-458967/26199/2009/ÚPV, rozklad proti tomuto rozhodnutí byl zamítnut a rozhodnutí o námitkách bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 24.6.2010, č.j. O-458967/56039/2009/ÚPV. V podané žalobě žalobce námitku zlé víry uplatnil s odkazem na § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách, tedy jako absolutní důvod zápisné nezpůsobilosti. Dle tohoto zákonného ustanovení zjišťuje žalovaný, resp. správní orgán I. stupně zlou víru na straně přihlašovatele sám, a to zejména při průzkumu přihlášky, příp. z důkazů předložených účastníky správního řízení. Ochranná známka nebude z tohoto důvodu zapsána pouze, pokud bude nedostatek dobré víry zjevný, tj. patrný „na první pohled“, a to zejména za účelem zamezení zápisu tzv. spekulativní známky, tedy známky, kterou si přihlašovatel dává zapsat nikoli za účelem užívání v obchodním styku, ale pro dosažení zisku ze známkové transakce, nebo hodlá-li zneužít již získanou rozlišovací způsobilost jiné známky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 3/2008-195). S ohledem na kategorii zjevnosti zlé víry soud dospěl k závěru, že zlá víra přihlašovatelky nebyla při podání přihlášky napadené ochranné známky prokázána. Zlá víra nevyplývá ze samotného znění napadené ochranné známky, přihlašovatelka užívá legálně příjmení

Lobkowicz (o čemž v řízení nebylo sporu), a tedy jí zásadně nelze bránit v začlenění tohoto svého jména do vlastní ochranné známky, a to pouze jako jednoho z prvků této kombinované ochranné známky. V této souvislosti žalovaný správně vyvodil, že používání rodového příjmení ostatních členů daného šlechtického rodu není zápisem napadené ochranné známky nijak dotčeno, neboť ochrana dle známkového práva se vztahuje pouze na specifické zcela konkrétní a jedinečné grafické zpracování napadené ochranné známky. Ochranná známka sama pak nijak neodkazuje ani přímo na osobu žalobce, ani na zámek Mělník. V řízení bylo nadto prokázáno, a to zejména listinami předloženými žalobcem samým, se kterými se žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 18 a 23-24) řádně vypořádal, že právě přihlašovatelka napadené ochranné známky spolu se žalobcem dlouhodobě podnikala ve vinařství v oblasti Mělníka (a zámku Mělník) a v této souvislosti společně se žalobcem užívala i jím dříve namítaná nezapsaná označení. S rozvodem jejich manželství šlo očekávat i případné vypořádání společného podnikání. V pouhém jednání přihlašovatelky, s ohledem na v té době hrozící, příp. probíhající rozvod, však nelze automaticky vysledovat zlou víru. Žalobcova tvrzení, že přihlašovatelka věděla o nezapsaném označení užívaném (výhradně) žalobcem pro obdobné výrobky a že chtěla pouze parazitovat na jeho pověsti, jsou tedy s ohledem na výše uvedené lichá, neboť případná označení užívaná žalovaným s ním společně užívala i přihlašovatelka, jako členka rodu Lobkowiczů, která se vinařství na zámku Mělník řadu let aktivně věnovala již před podáním přihlášky napadené ochranné známky. Žalobce blíže nekonkretizoval, jakým jiným způsobem by zápis namítané ochranné známky měl porušovat dobré mravy či zasahovat do práv na ochranu jeho osobnosti či práva na ochranu jeho soukromí, jména či projevů osobní povahy (§ 3 odst. 1, § 11 zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, v rozhodném znění). Soud proto tyto námitky posoudil jako nedůvodné.

Žalobce konečně dle ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách namítal zaměnitelnost napadené ochranné známky se svými dvěma dříve zapsanými ochrannými známkami. Základním kritériem pro konstatování ne/zaměnitelnosti ochranných známek je posouzení, zda jsou známky vzájemně natolik odlišné, že nemohou u běžného spotřebitele (jak byl soudem definován výše) vyvolat možnost záměny (výrobků/služeb, příp. výrobců/poskytovatelů zboží/služeb téhož druhu) a v tomto směru ho uvést v omyl. Při tomto posuzování je třeba zhodnotit zejména hledisko vizuální a významové a přitom vycházet z celkového dojmu, kterým známky působí. Zároveň je nutné vzít v úvahu jejich distinktivní a dominantní prvky (viz rozsudek Soudního dvora sp. zn. C-251/95). Jinak řečeno, nebezpečí záměny musí být vždy posuzováno celkově (zejména vzhledově, foneticky a pojmově) podle toho, jak relevantní veřejnost vnímá dotčená označení a výrobky/služby. Obecně jsou slovní prvky považovány za více rozlišující než prvky obrazové, protože průměrný spotřebitel na dotčený výrobek snadněji odkáže jeho názvem, než popisem obrazového prvku, který bude vnímat spíše jako prvek pouze dekorativní (srovnej rozsudek Soudního dvora T-312/03).

V daném případě soud shodně se správními orgány obou stupňů, jakož i ve shodě s tvrzeními žalobce, konstatoval podobnost, příp. shodnost výrobků/služeb, pro které byly napadená i namítaná ochranné známky zapsány a která plyne z výše uvedeného srovnání zapsaných výrobků/služeb. Dále se proto soud zabýval pouze posouzením podobnosti/shodnosti ochranných známek samých.

LOBKOWICZ

Napadená ochranná známka ve znění: **VINARSTVÍ MĚLNÍK** na první pohled zaujme horizontální orientací a dominantním slovním prvkem „LOBKOWICZ“ vyvedeným velkým tiskacím písmem s patkami, ozvláštněným na vrholu ve středu ozdobným obrazovým prvkem korunky. Znamka je doplněna menším tiskacím písmem psanými slovními prvky „VINARSTVÍ MĚLNÍK“. Hleděno optikou průměrného spotřebitele lze očekávat, že tato

ochranná známka bude vyslovována jako „lobkovic“ a bude ze sémantického hlediska nejpravděpodobněji chápána jako označující výrobky a služby související s pěstováním/výrobou/prodejem viné révy a výrobků z ní v oblasti města Mělníka, zřejmě provozovaného členem daného šlechtického rodu, příp. z vinic náležejících osobě nesoucí toto

rodové jméno. První namítaná ochranná známka v znění: je známkou obrazovou, u níž nelze předpokládat, že by běžnými spotřebiteli byla vyslovována, či že by jí byl přisuzován hlubší sémantický význam. Celkově tedy upoutá jako obrazový prvek, příp. spojení tří jednotlivých drobnějších obrazových prvků. Výrazná je vertikální orientace, do níž jsou jednotlivé menší obrazové prvky uspořádány. Všechny prvky je možné vzhledem k jejich velikosti a ozdobnému vyvedení považovat za stejně dominantní, přičemž pouze u spodního prvku ve tvaru na špičku postaveného trojúhelníku tvořeného obloučky, je možné (pokud v něm spotřebitel rozpozná vinný hrozen) přiznat významový smysl odkazující zřejmě na výrobky/služby spojené s vinařstvím či vinnou révou. Vzhledem k tomu, že první namítaná ochranná známka je pouze známkou obrazovou a neobsahuje žádný text, který by jednotlivé použité obrazové prvky zařadil do jakéhokoli kontextu, přisvědčuje soud správním orgánům obou stupňů v konstatování, že prostřední ozdobný prvek, v němž někteří spotřebitelé mohou rozeznat velké psací písmeno „L“, nebude běžným spotřebitelem automaticky spojen právě s rodem Lobkowicz, ale bude obvykleji vnímán jako prvek dekorační. Z týchž důvodů ani použitý symbol korunky ve vnímání běžného spotřebitele bez dalšího nevyvolá odkaz právě a jedině na rodový erb Lobkowiczů, jehož má být, dle tvrzení žalobce, součástí, neboť u běžně orientovaného spotřebitele nelze předpokládat tak podrobnou znalost rodových znaků

šlechtických rodů. Druhá namítaná ochranná známka ve znění: je zcela zjevně vinětou – etiketou určenou na lahve vína. Spotřebitele na první pohled upoutá výrazný svislý tvar obdélníku zdůrazněný silným dvojítm rámováním. Středobodem ochranné známky je velký ozdobným psacím písmem vyvedený slovní prvek/slovní prvky „Výběr“ a pod ním „Zámecké paní“, který bude z důvodů použití běžných českých slov i stejně vyslovován. Nad slovním prvkem poté spotřebitel zaznamená ozdobný obrazový prvek – erb a pod dominantním slovním prvkem menším tiskacím písmem uvedené další slovní prvky „JIRÍ LOBKOWICZ, ZÁMEK MĚLNÍK“ a pod nimi ještě menším písmem psaný slovní prvek „VINAŘSKÁ OBLAST MĚLNÍK V ČECHÁCH“, zcela ve spodní části známky v levém a pravém rohu rámování jsou slovní prvky „37,5 cl“ a „11,5% vol.“ (uprostřed doplněné drobným ozdobným vzorkem bez významu). S ohledem na to, že daná kombinovaná známka je vinnou etiketou lze důvodně předpokládat, že si ji spotřebitelé zapamatují a následně vybaví jako známku označující víno s názvem „výběr zámecké paní“, u něhož, při bližším zkoumání, dojdou k závěru, že je vyráběno pravděpodobně Jiřím Lobkowiczem, příp. společností jím vlastněnou/provozovanou se sídlem na zámku Mělník, a

to zřejmě z vinné révy pocházející z oblasti Mělníka. Erbu lze připsat význam spojení s konkrétním šlechtickým rodem až při zaznamenání níže přímo uvedeného jména „JIRÍ LOBKOWICZ, ZÁMEK MĚLNÍK“, bez kterého by ho průměrný spotřebitel těžko zařadil a vnímal by ho jako další ozdobný prvek, příp. jako symbol spojující dané víno se zámkem v Mělníce. Ostatní slovní prvky (odkazující na objem a množství alkoholu) jsou již zcela popísané, bez rozlišovací způsobilosti.

Po takto provedeném rozboru jednotlivých ochranných známek soud jejich vzájemným porovnáním dospěl k závěru, že jedinými podobnými prvky napadené ochranné známky a první namítané ochranné známky je obrazový prvek korunky, která je obdobně graficky zpracovaná v obou známkách a dále možná asociace pojmu „VINAŘSTVÍ“ s obrazovým prvkem hroznu vinné révy. Soud je však toho názoru, že pouhá podobnost samostatně nedistinktivního prvku korunky (na namítané ochranné známce majícího více, než co jiného, dekorativní charakter) nezpůsobuje podobnost ani shodnost obou srovnávaných ochranných známek jako celku, a to pro jejich globálně zcela odlišné grafické zpracování. Odkaz na vinařství je pak charakteru ryze popisného. Kromě toho slovní prvek ochranné známky je třeba zásadně hodnotit jako dominantnější, přičemž první namítaná ochranná známka je pouze obrazová. Ve spotřebiteli tak zůstane vnímána pouze jako vzpomínkový odraz obrázku, zatímco napadenou ochrannou známku si vybaví zejména foneticky jako „lobkovic“.

U napadené ochranné známky a druhé namítané ochranné známky shledal soud podobnými, resp. shodnými slovní prvky „LOBKOWICZ“, „VINAŘSTVÍ MĚLNÍK“ a slovní prvky „JIRÍ LOBKOWICZ, ZÁMEK MĚLNÍK“, „VINAŘSKÁ OBLAST MĚLNÍK V ČECHÁCH“. Zatímco u napadené ochranné známky je prvek „LOBKOWICZ“ prvkem nejvýraznějším a dominantním vyznačujícím se zcela zapamatovatelným jedinečným grafickým zpracováním (zejména ve spojení s ozdobným obrazovým prvkem korunky), prvek „LOBKOWICZ“ na druhé namítané ochranné známce je pouze jedním z vícera nedominantních slovních prvků v kombinované ochranné známce, uvedeným v jejím rámci na místě, které nezaujme běžného spotřebitele na první pohled, a navíc ve spojení s předchozími a následujícími slovními prvky („JIRÍ LOBKOWICZ, ZÁMEK MĚLNÍK“) navozuje dojem pouhého popisného odkazu na pravděpodobného výrobce daného vína specifikovaného celým jménem a sídlem. Jednotlivé slovní prvky „VINAŘSTVÍ“, resp. „VINAŘSKÁ“ a „MĚLNÍK“, jak bylo vysvětleno výše u rozboru rozlišovací způsobilosti, jsou s ohledem na předmětné výrobky/služby prvky popisnými a druhovými, které samy o sobě mají pouze velmi malou distinktivitu, když je běžný spotřebitel vyhodnotí nejspíše pouze jako informace o druhu a původu výrobků/služeb, které jsou zapsány pro danou ochrannou známku. Soud konečně u napadené ochranné známky a u druhé namítané ochranné známky neshledal relevantní podobnost obrazového prvku korunky, neboť v druhé namítané ochranné známce je tento prvek pouze nedílnou součástí většího obrazového prvku - erbu a pro malé velikostní rozlišení samotné korunky a mírně jinak pojaté grafické zpracování působí tyto prvky jiným vizuálním dojmem. Soud po zvážení těchto podobností neseznal, že by celkový dojem napadené ochranné známky působil podobně, nadto shodně, jako druhá namítaná ochranná známka. Obě tyto ochranné známky se vyznačují zcela odlišnými dominantními prvky a výrazně se lišící globální grafickou úpravou, která pro běžné spotřebitele bude dobře zapamatovatelná a nezaměnitelná.

Vzhledem ke všemu výše uvedenému dospěl soud k závěru, že celkový dojem (vizuální, fonetický a sémantický) napadené ochranné známky, daný zejména jejím dominantním slovním prvkem ve spojení s jedinečným (nikým jiným nepoužitým) grafickým zpracováním, není jakýmkoli způsobem zaměnitelný s kteroukoli z namítaných ochranných známek. U předmětných ochranných známek lze dohledat pouze jednotlivé dílčí podobnosti/shodnosti (výše specifikované) několika prvků, které posuzovány samostatně ani

nemají rozlišovací způsobilost, a tedy nehrozí nebezpečí, že by si je průměrný spotřebitel zapamatoval jako významné a pouze na jejich základě v budoucnu mohl zaměnit výrobky/služby (příp. výrobce/poskytovatele) chráněné napadenou ochrannou známkou s výrobky/službami (příp. výrobci/poskytovateli) chráněnými namítanými ochrannými známkami. Jako nepřipadnou shledal soud i námitku žalobce, že napadená ochranná známka není schopna odlišit přímo majitelku napadené ochranné známky od jiných členů rodu Lobkowicz a od žalobce samého, neboť účelu ochranné známky se nepříčí, pokud tato neobsahuje výslovný odkaz na svého majitele. Není ani vyloučeno, aby více členů daného šlechtického rodu vlastnilo různé ochranné známky obsahující jejich rodové jméno, pokud tyto budou s ohledem na své další prvky mít dostatečnou rozlišovací způsobilost a budou nezaměnitelné s ochrannými známkami jinými, jak je rozebráno výše. Z důvodu neshledání podobnosti předmětných ochranných známek se neuplatní ani tzv. kompenzační zásada vycházející ze situace větší podobnosti výrobků/služeb chráněných předmětnými ochrannými známkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 86/2015-29).

V řízení tedy nebyla prokázána existence pravděpodobnosti záměny ve smyslu ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách. Soud pro stručnost v dalším posouzení ochranných známek a jejich jednotlivých prvků, jakož i v jejich podrobnějším srovnání, zcela odkazuje na závěry uvedené jak v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak v rozhodnutí napadeném, která v tomto směru shledal bez vad. Správní orgány obou stupňů precizně a objektivně popsaly vzhled všech ochranných známek (optikou průměrného spotřebitele), správně posoudily ne/podobnost, příp. ne/shodnost jejich jednotlivých prvků i jejich závažnost pro posuzovaný případ a své závěry racionálně, přesvědčivě a přezkoumatelně zdůvodnily. Soud proto uzavřel, že správní orgány obou stupňů v daném případě postupovaly správně při podřazení skutkového stavu věci pod právní pojem zaměnitelnosti. Z těchto důvodů soud považuje i poslední žalobcovu námitku za neopodstatněnou.

Na základě shora uvedených závěrů soud žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu, který byl ve věci úspěšný, důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Výrok o nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení je odůvodněn § 60 odst. 5 s.ř.s., neboť této osobě soud v řízení neuložil žádnou povinnost, a tedy jí ani nevznikly náklady v souvislosti s plněním takové povinnosti.

P o u č e n : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praze dne 30.března 2016

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková